

Ezen alpont alatt a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a „Rioja” védjegynek az eljárás során nem bizonyított közismertsége és/vagy erőteljes megkülönböztető képessége alapján végezte el a megjelölések összehasonlítását.

- B. A hatályon kívül helyezés indokát képező második jogalap analóg módon a 40/94 rendelet⁽¹⁾ 43. cikkének — a jelenleg hatályos 207/2009 rendelet 42. cikkének — megsértése.

E jogalap keretében a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy valójában a bejelentett védjegy jövőbeni használatára vonatkozó nyilatkozat alapján leszűkítette az eredeti árujegyzéket, ami csak azon védjegyek tekintetében tehető meg, amelyeket legalább öt éve lajstromoztak és amelyek tekintetében a használat igazolását a megtámadott védjegy jogosultja kéri a korábban hatályos rendelet 42. cikkének (2) bekezdése szerint.

⁽¹⁾ A 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.)

⁽²⁾ EBHT 1997., I-5507. o.

⁽³⁾ EBHT 1999., I-5421. o.

⁽⁴⁾ EBHT 1999., I-2779. o.

⁽⁵⁾ HL 1994 L 11., 1. o.

2010. augusztus 4-én benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Belga Királyság

(C-397/10. sz. ügy)

(2010/C 301/10)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: J.–P. Keppenne és I. V. Rogalski meghatalmazottak)

Alperes: Belga Királyság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy a Belga Királyság — mivel a munkaerő-kölcsönző ügynökségek tevékenységét illetően az alábbi kötelezettségeket írta elő: a vállalkozás tevékenységi körében a munkaerő-kölcsönzés kizárólagossága (Brüsszel-Főváros Régió területén); különleges jogi forma (Brüsszel-Főváros Régió területén) és 30 987 eurót kitevő minimális tőke (a Flamand Régióban) — nem teljesítette az EUMSZ 56. cikkből eredő kötelezettségeit;

— a Belga Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság keresetének alátámasztására három, az Európai Unió működéséről szóló szerződés 56. cikkének megsértésére alapított kifogásra hivatkozik.

Első kifogásában a felperes úgy érvel, hogy a vállalkozás tevékenységi körében a munkaerő-kölcsönzés kizárólagosságának követelménye jelentős akadály a más tagállamban letelepedett vállalkozások esetében, amelyek ott más jellegű tevékenységeket is végezhetnek. Ezen intézkedés ugyanis arra kötelezi a hivatkozott vállalkozásokat, hogy módosítsák belső szabályait, amennyiben — még ha csak ideiglenesen is — szolgáltatást kívánnak nyújtani Brüsszel-Főváros Régióban.

Második kifogásában a Bizottság megállapítja, hogy a más tagállamban letelepedett vállalkozás azon kötelezettsége, hogy különleges jogi formával vagy jogállással rendelkezzen, a szolgáltatásnyújtás szabadsága jelentős korlátozásának minősül. A munkavállalók védelmének az alperes által igazolásként hivatkozott célja elérhető ugyanis kevésbé korlátozó intézkedésekkel, mint például a vállalkozás arra való kötelezésével, hogy megfelelő biztosítással rendelkezzen.

Harmadik kifogásában a felperes vitatja a Flamand Régió által előírt, 30 987 eurót kitevő minimális tőkével való rendelkezésre irányuló kötelezettséget, mivel az ilyen követelmény azzal járna, hogy egyes, más tagállamban letelepedett vállalkozások a tőkéjük módosítására kényszerülnek a Belgiumban történő, akár csak ideiglenes jellegű szolgáltatásnyújtáshoz is. Márpedig kevésbé korlátozó eszközök, mint például kezességvállalás vagy biztosítási szerződés kötése, lehetővé tennék az alperes által követett, a munkavállalók védelmére irányuló cél elérését.

A Törvényszék (második tanács) T-177/07. sz., Mediaset SpA kontra Európai Bizottság (támogatta: Sky Italia Srl) ügyben 2010. június 15-én hozott ítélete ellen a Mediaset SpA által 2010. augusztus 6-án benyújtott fellebbezés

(C-403/10. P. sz. ügy)

(2010/C 301/11)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: Mediaset SpA (képviselők: K. Adamantopoulos, Diki-goros és G. Rossi ügyvédek)

A többi fél az eljárásban: az Európai Bizottság, Sky Italia Srl

A fellebbező kérelmei

— A Bíróság helyezze hatályon kívül a Törvényszék T-177/07. sz. ügyben 2010. június 15-én hozott ítéletét;

- a Bíróság zárja le véglegesen a jogvitát oly módon, hogy megsemmisíti az Európai Bizottság elsőfokon megtámadott határozatát; illetve másodlagosan utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé; továbbá
- a Bíróság kötelezze az elsőfokú eljárás alperesét és beavatkozóját az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

1. A fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék két okból is tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy az olasz 350/2003 törvény 4. cikkének (1) bekezdésének hatálya, valamint a fellebbezőnek a (i) az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett szelektivitás, valamint (ii) hátrányos megkülönböztetés fogalma közötti különbségre — amely eltér a technológiasemlegesség fogalmától — vonatkozó jogalapja elfogadhatatlan. Következésképpen a Törvényszék nyilvánvalóan tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy az olasz jogi szabályozást nem technológiasemlegesnek minősítette.
2. A Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését alkalmazta azon feltevése alapján, hogy az olasz jogi szabályozás állítólagos „nem technológiasemleges” jellege szükségszerűen szelektív gazdasági előnyt biztosított a fellebbező részére. A Törvényszék továbbá tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú eljárás alperese helyesen állapította meg, hogy a Mediaset gazdasági előnnyel rendelkezett, miközben (ugyanúgy, mint az alperes) nem tudta jogilag meghatározni az absztrakt — és csak feltételezett — „közönségfejlesztés” és „alacsony költségen való belépés a piacra” Mediaset javára fennálló specifikus gazdasági előnyként való értékelését. A Törvényszék továbbá a Bíróság alapokmányának 36. cikkébe ütközően nem nyújtott megfelelő indokolást és nyilvánvalóan elferdítette a tényeket, és tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy a megtámadott határozatot ítéletének 62–68. és 74–79. pontjában tévesen és elferdítve értelmezte. A Törvényszék azzal is tévesen alkalmazta a jogot, hogy a megtámadott határozatban a Mediaset állítólagos előnyével kapcsolatos érvelését a sajátjával helyettesítette és a hivatkozott bizonyítékokat olyan módon értelmezte, hogy az ellentétes a megtámadott határozat (82)–(95) preambulumbekzdésének megfogalmazásával és az abban foglalt elemzéssel, továbbá elferdítette a bizonyítékokat. A Törvényszék ezenfelül a „közvetett kedvezményezett” fogalmának jelen ügyben történt alkalmazása és jogi besorolása tekintetében is tévesen alkalmazta a jogot.
3. A Törvényszék azzal is tévesen alkalmazta a jogot, hogy egyáltalán nem értékelte egyrészt a kereset 93–96. pontjában, másrészt 121–129. pontjában az olasz jogi szabályozásnak az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontjával való megfelelés értékelésével kapcsolatosan meghatározott elkülönülő jogalapokat. E tekintetben a Törvényszék nem nyújtott megfelelő indokolást. Ráadásul a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor az az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontját alkalmazásával az olasz jogi

szabályozást a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánította, annak következményeként és csupán azon indokból, hogy e szabályozás műholdas dekódereknek a támogatásban való részesüléséből állítólagosan kizárta és ezzel állítólag nem tartotta tiszteletben technológiasemlegesség elvét; továbbá azzal, hogy helyben hagyta azt, hogy az alperes a szóban forgó intézkedésnek az előfizetős televíziózás piacán kimutatható torzító hatásait egy megfelelő jogi, gazdasági és mérlegelési teszt révén a) az előfizetős televíziózás piacán fennálló verseny torzulását; valamint b) a gazdasági előny állítólagos hatékonyságát nem tudta jogilag értékelni. A torzulást a Bizottság csupán feltételezte, és megállapította, hogy az a közös piaccal összeegyeztethetetlen, mivel az állítólag nem technológiasemleges. Továbbá a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot és téves indokolást nyújtott azzal, hogy a kereset harmadik jogalapját elutasította. A Törvényszék ugyanis nem csak, hogy helytelenül ismertette és értelmezte a megtámadott határozat ellentmondásos érvelésére vonatkozó jogalapot és annak érveit, hanem ráadásul nem is vizsgálta meg ezeket az érveket, ezért tévesen utasította el azokat mint megalapozatlanokat.

4. Végül a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy a 659/1999 rendelet⁽¹⁾ 14. cikkét alkalmazta, mivel nem vette figyelembe, hogy a megtámadott határozatnak az állítólagos a fellebbező gazdasági előnyével kapcsolatos tévedési tulajdonképpen a jogbiztonság elvébe ütközően lehetetlené tették, hogy az állítólagos állami támogatást visszafizesse. A megtámadott határozat ellen tehát nem lehetett hatékony és átlátható jogorvoslattal élni, továbbá nem tartalmazott megfelelő visszafizetési módszert. Ezen túlmenően a Törvényszék tévesen értelmezte a fellebbezőnek a fentiekre vonatkozó jogalapjait és tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a megtámadott határozat lehetővé tette az eredeti helyzet visszaállítását.

⁽¹⁾ Az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK rendelet (HL L 83., 1.o., magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. oldal)

A High Court of Justice (Queen’s Bench Division) (Egyesült Királyság) által 2010. augusztus 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Deo Antoine Homawoo kontra GMF Assurances SA

(C-412/10. sz. ügy)

(2010/C 301/12)

Az eljárás nyelve: angol

A kérdést előterjesztő bíróság

High Court of Justice (Queen’s Bench Division)